

racterística del segle actual consisteix en un aparent desinterès en la percepció dels nostres honoraris professionals, unes vegades perquè el client ho discuteix, altres perquè el metge els renuncia.

Les dotacions del personal mèdic en els escalafons dels hospitals i establiments benèfics han sigut sempre a Espanya molt modestes; però d'uns anys a aquesta part, mentre tots els dependents i escriptors públics han aconseguit l'augment de llurs sous, la classe mèdica se les ha agafades amb l'ocurrent modernisme d'oferir gratis el treball del seu intel·lecte i el fruit de llur competència.

Podríem citar una llarga llista de dispensaris, sanatoris, hospitals, clíniques, consultoris, on els metges actuen sense remuneració pecuniària, com si tota una joventut esmerçada en l'estudi i l'investigació no pogués representar un valor positiu i cotitzable.

Quan un home realitza un treball útil en la forma intel·lectual que el metge ho fa, mereix retribució pels seus serveis. No exigir aquesta retribució significa en el metge una falta d'estimació per la seva pròpia obra, la qual jutja tan baixa y falaç que no la considera digna d'ésser pagada. En les institucions benèfiques i en les autoritats que aprofiten l'abúlia o l'inconsciència dels metges explotant llur missió, hi ha un delictes de franca immoralitat i de lesa ciutadania.

Se'ns rebatrà dient que la caritat i l'esperit de filantropia poden justificar el desinterès en la percepció d'emoluments. No hi ha res més fals ni menys inadmissible en bona dialèctica.

La caritat s'ha d'exercir amb tota la sublim renúncia d'una fe religiosa o d'un credo místic. Els metges no som místics ni gosem la pau i quietud de les abadies. Els nostres fills i les nostres dones necessiten el nostre pa i el nostre guany, ensems que nosaltres tenim necessitats a atendre, casa on viure, llibres amb què alimentar l'esperit.

Per a invocar la paraula caritat cal dir-se Sant Francesc d'Asís, Santa Teresa de Jesús, Sant Joan de Déu, Sant Vicens de Paul: cal dedicar totes les activitats al bé per el bé i al sacrifici; cal ésser meitat histèric i meitat àngel, però sempre ànimes sublimes que somnïn al marge dels egoïsmes humans.

Els metges no som res d'això ni tenim per què ésser-ho. Som homes que hem seguit una carrera i que tenim dret a viure d'ella.

Analitzant en el fons moltes d'aquestes filantropies i desprendiments caritatius de la classe mèdica, tal vegada podria descobrir-s'hi un esperit comercial, un anunci més o menys confessable, un ànsia de propaganda i d'exhibició.

Això, també, és inadmissible. El metge deu conèixer quins són els seus deures, però també quins

són els seus drets, i fer-los respectar. Un servei gratis, si en ell s'explota la malaltia buscant-hi ensenyament o reclam, ja no és un servei prestat gratuïtament: és un servei prestat amb usura.

Per aprendre, per a fer clínica, hi han les Facultats: per això són. En últim cas, al malalt se li ha de fer saber que va a fer un gran servei a la Ciència, ja que va a ésser utilitzat com mitjà d'estudi i d'experiència personal. Disfressar amb els mirallets de places gratuïtes l'anar a continuar els anys passats en les aules i el volguer augmentar una cultura especialitzada, no és correcte.

A certs càrrecs, principalment en els establiments benèfics, han d'anar-hi professors ja tan fets, d'autoritat tan reconeguda, que hi vagin solament a realitzar grans beneficis al malalt. En aquests llocs no s'hi pot anar per aprendre ni per especialitzar-se. Finalment, l'excés de càrrecs gratuïts està perjudicant nostra professió, perquè s'arriba a l'acaparament d'aquests fantàstics llocs i els metges joves no troben punt on actuar.

Dels metges rurals que voldrien venir a exercir a les grans poblacions, més val no parlar-ne, car ensopeguem amb la manca absoluta de facilitats per la seva orientació i sense aquesta base de sous o guanys fixes que tothom que comenci a lluitar necessita.

La Federació de Collegis mèdics faria una feina de gran utilitat si prohibís la prestació de serveis gratuïts. Tot càrrec gratuït representa en síntesi una falta de sentit moral.

Dr. J. Alvarez Sierra

(Revista Mèdica d'Alicante)

Col·legieu-vos.—A tots els companys tenim el deure d'advertir-los l'obligació que tenen de col·legiar-se, inscribint-se al Col·legi de la respectiva província. Els Collegis de Metges complint llur deure, vetllen per fer efectiva tota obligació, i així veiem un seguit de sancions imposades a metges no col·legiats, per les quals els Collegis estan legalment autoritzats. No cal dir que sentirem moltíssim que per oblit o descuit algun company hagués d'ésser objecte d'aquestes sancions, ço que per evitar-ho formulem el present avís amb la major bona voluntat. Col·legieu-vos, que a més de complir l'obligació que tots tenim de fer-ho, n'obtidreu aventatges positius!

El curanderisme i les autoritats de la Gran Canària.—Llegim a la premsa que les autoritats de la Gran Canària han posat mà a aquest assumpte, imposant prodigues multes als "curanderos" i enviant-los ademes al jutjat, per estafa.

Així es com es fa.

(De la Voz Médica)